

teolsko šolo in zopet nazaj nekatere leta. Ko je deček umerl, prihaja k navadnemu bregu, pa očitno žalosten in skoro pogine, naj beržeje same žalosti po dragem dečku.

Enaka se je zgodila s nekim jasianskim dečkom; vsak dan je delfin priplaval k njemu in se z njim igral, se mu pustil zajahati, in ga je daleč v morje in pa nazaj k bregu nosil. Na taki poti ju enkrat ujame nagla nevihta, in zverne jahača na dno, da se utopi. Delfin prinese merliča k bregu, in ne pobegne, dokler sam ne umerje kraj njega. Za tega voljo imajo Jasianci na denarjih delfina, kterege deček jaha. Iz podobnega vzroka ga je imel Odisej na gerbu in perstanu, ker mu je sinka iz morja rešil. Ravno tako so pevca Arijona delfini rešili. Celo potujočim pticam pevkam ponudijo delfini preradi svoj herbet, da si opešane v preletu opočijejo. Za voljo teh blagih ljudomilih lastnosti so jih stari pesniki kaj slavno prepevali. Med sabo so si delfini jako radi. Mlajše sprevaja in varje vedno neki starji. Če mladega vlovijo ali zakoljejo, se tudi njegova mati dá ujeti. Te in enake pripovedi iz resničnih ust so dovolj priče nekdanje lepe zaveze med ljudmi in stvarmi. Žalibog, da jo človeška sebičnost in lakomnost do konca razdira!

P a š n i k.

Pridnost. Pridnost je tista lepa lastnost, ktera učenca priganja, da vse rad dela in stori, kar mu vелеvajo doma starši in v šoli učitelji. Če učenec ni priden, se ne uči kaj prida in slabo kaže, zakaj lenoba je pri mladini začetek vsega hudega in šola mnogoverstnih vterjenih hudobij. Zato naj vsak učitelj nevtrudeno skerbí, da so njegovi učenci pridni. On naj kaže, da je 1) sam priden; v vsem obnašanji naj kaže, da so mu šola in učenci globoko pri sercu, da ne zamuja nobenega časa, v katerem bi učenec kaj koristil. 2) Učitelj naj učencem na tanko odmerja delo, naj jih z delom ne preobloži, pa tudi nikoli ne pusti, da bi kdo brez dela sedel. To velja posebno tam, kjer so učenci več oddelkov v eni učilni sobi. 3) Učitelj naj učence tudi večkrat lepo spodbuja, da so bolj pridni. Človekov duh potrebuje vedne podpore, da ne omaga, ali da ne pride na kriva pota. Večkrat je pri mlačnem učencu ena spodbudna besedica dovolj, da se zdrami iz lenega spanja in začne zopet

veselo delati. Za tega voljo zelo napak ravnaajo tisti učitelji, kateri nekatere učence vedno le grajajo in psujejo, ter jim nikoli ne privoščijo dobre, prijazne besede. Nevolja rodi nevoljo, in po nevolji ni pridnosti. Pridnost izhaja iz zadovoljnega in mirnega serca.

Novice.

Iz Štajerskega. (Število šol in učencev v lavantinski škofiji.) V preteklem šolskem letu je v lavantinski škofiji hodilo v vsakdanjo šolo 39.771 učencev, in sicer v spodnjo realko 165, v glavne šole 1616 dečkov in 508 dekličev, vkup 2289 učencev in učenk; v malo šole je hodilo 15.122 dečkov in 13.519 dekličev, vkup 28.641. Vseh učencev in učenk je bilo tedaj 30.930, — 8841 manj, kakor jih je za šolo vgodnih, kateri pa so naj več iz krajev po hribih, kjer še ni šol in imajo daleč do bližnje šole. Naj več učencev je bilo v šolskem okraji Keču, kjer jih je v šolo hodilo 1045, za šolo vgodnih pa jih je bilo le 997, — potem v Celji, kjer jih je iz med 1749 za šolo vgodnih v šolo hodilo 1724. Naj slabeje so hodili v šolskem okraji Vidmu, kjer je iz med 2564 za šolo vgodnih otrok hodilo v šolo le 1401. Za ponavljajno šolo vgodnih učencev je bilo 14.993, iz med katerih jih je hodilo v šolo 11.006, tedaj 3987 manj, kakor bi jih bilo moglo. V obeh učiteljskih pripravnišnicah t. j. v Mariboru in v Celji je bilo 31 pripravnikov. Reči pa se mora, da je bilo to leto po šolah sploh več učencev kakor vlni. („Gr. Ztg.“)

Iz pod Ljubelja na Gorenskem. Kaj veljá? dragi moj „Klatež“, da si boš mislil vsled mojega dolgega molčanja, da sem jo tudi jaz enako gorenskimi Beguncem iz drage naše domovine pobegnil v daljno Ameriko, da si tam, v tuji deželi poiščem boljšega nastanišča. In — glej! zadel si jo; kajti ne le v Ameriki sem bil, odkar nisi dobival podljubeljskih pispov, temveč zaputivši Kalifornijo, ki leži v južno zapadnem delu severne Amerike, odrinem po tistem morji naravnost do alevtiških otokov ter stopim na otoku „Unalaska“ na suho. Ni me volja, da bi ti popisaval čudne naprave, šege, navade in druge znamenitosti, ki se tu nahajajo; kajti moj dopis bi preveč narasel v popisovanji tujih národov in njih čudovitih zadržajev. Omenim le mimogredé, da so tu prebivavci, ki nimajo skoraj nikakovih pojmov o izobraženosti ali izomiki, in da sem bil neznansko vesel, da sem zapustil omenjeno otočišče z zdravo kožo, kajti tu se nahajajo tudi ljudje, katerim je človeško meso ravno tako slastno, kakor tebi tolsti, pitani puráni o veselem božičnem času. Odtod veslam po širokem morji proti vshodni strani velike Azije, ter pridem na rajski japonski otok. Glavno mesto japonskega cesarstva je Jedo na otoku Nifon, ki šteje čez 2.000.000 prebivavcev, kateri so veliko bolj olikani in priljudni, nego pa jim sosedni, prevzetni Kinezi. Japanci imajo na vsakem večem kraju šolo, v kateri se mladina uči brati in pisati; tudi ženska mladost